

OMA SMEETS herinneringen van Charlot.

Mijn herinneringen aan Oma Smeets zijn waarschijnlijk selectief, maar ik wil toch graag aan mijn familie meegeven wat ik me herinner van onze oma, die overleed toen ik 13 was. Ik meen dat oma, Bertha Klerckx, op zeer jonge leeftijd wees was geworden. Ik heb goede herinneringen aan haar, ik denk dat ons contact altijd vrij intensief is geweest doordat zij op een steenworp afstand bij ons vandaan woonde in het «Klooster» (zo werd huize Norbertus in Gennep genoemd). Ze had een gezellige kamer op de eerste etage en keek uit op de Zandstraat (waar wij woonden). Ik zie haar nog in die stoel bij het raam zitten: echt een mevrouw, met een Donkerroodachtige armband met glimmende steentjes om en een mooie camee op haar borst gespeld. Wat flarden uit die kamer zijn nog een divanbed met laden eronder en haar eigen bed, een eethoek en dressoir, een klerenkast en om haar wastafel heen een scherm. Later kwam daar nog een koelkastje bij. Ik heb regelmatig bij Oma gelogeed. Dat deed ik het liefst op vrijdag want iedere vrijdag at je dan aardappelpuree met worteltjes, een hard gekookt eitje en botersaus. Heerlijk vond ik dat toen. Ik mocht de meisjes van de afdeling dan helpen met eten rondbrengen bij de bejaarden; heel deftig vond ik het daar. Ze zeiden dan bij de avondboterham: 'smakelijk souper'. En iedere ochtend moest ik dan mee naar de mis in de kapel van het klooster waar Oma alsmaar de rozenkrans door haar handen (gerimpelt en vol met sproetjes) liet glijden. Af en toe liet ze hem even los om mij een pepermuntje te geven. Als ik op school rapport had gehad was het altijd op een draffe naar Oma om daar een beloning te incasseren; altijd een beetje benauwd voor kritiek op mijn nogal middelmatige of slechte cijfer voor «vaderlandse geschiedenis», maar daar deed Oma nooit moeilijk over onder het mom «al die dooien interesseren mij ook niks hoor». Daarna ging ik naar haar bureu' en vriendinnen. De dames van Bergen (die Oma raar genoeg altijd Mama noemden), mevrouw Marlet, ome Piet de Haan; mevrouw Kerkhofs (die een zus was van ome Harrie Paes) en het echtpaar Hollanders. Dat hele rijtje werkte ik trouwens ook af als er op een of andere manier loten of zo verkocht moesten worden...: mijn opbrengsten waren op school altijd indrukwekkend en dat kwam voornamelijk door de clientèle in het klooster. Oma kwam ook regelmatig bij ons thuis; in ieder geval alle feestdagen, maar ook vaak zomaar even. Dan zat ze aardappels te schillen (schilde heel dik, het werden bijna dobbelsteentjes maar Oma zei «tijd is geld en piepers kosten toch niks» of de bergen verstelwerk van ons mam weg te werken (vooral sokken stoppen). En intussen baasde ze dan behoorlijk over ons allemaal. Eigenlijk vond ik het leuker om bij haar te zijn, dan haar bij ons thuis te hebben. Ze was, als ik alleen bij haar was, lang niet zo bazig (vond ik). Wat ik me nog, met een enorme frustratie herinner, is, dat ik op mijn plechtige communie van Oma als cadeau 3 hemdjés kreeg en op mijn verjaardag, ongeveer een maand later, de bijpassende broekjes... Tja, ook dat is voor mij het vermelden waard. Oma was trots op haar grote gezin en de vele kleinkinderen maar ik heb altijd het gevoel gehad dat haar priester-zoons haar grootste trots waren. Ik herinner me ook dat Oma suikerziekte had en ontzettend rommelde om toch allerlei zoetigheid te snoepen. Ik deed daar trouwens graag aan mee. In mijn beleving (en of dat echt zo was weet ik niet) is Oma niet lang ziek geweest voordat ze overleed op haar 84ste Ik herinner me dat ze bij tante Zus logeerde, daar zittend op haar stoel, alsmaar in slaap sukkelde en na een paar dagen ter observatie naar het ziekenhuis is gebracht, waar ze kort daarna overleed. Ze werd bij Opa Smeets begraven. Hun graf bestaat nog steeds op het kerkhof bij de oude kerktoren in Gennep. Het is herkenbaar aan een door ome Frans gemaakte mozaïek grafsteen.

Charlot, Oktober 99

(Het graf is inmiddels geruimd –ik geloof ca. 2009- en de grafsteen is terug bij Ome Frans in Broekhuizen.

